

det er vel begrundet i Sagens Natur, at den Deel af en Stads Indvaanere, der ganske særligt ere knyttede til den, ogsaa maa bære en særlig Deel af Udgifterne. I hvert Tilfælde er Spørgsmaalet om Kjøbstædernes Beskatning saa omfattende, at det ikke er løst ved dette lille improviserede Lovforslag, hvis endelige Ordning forudsætter ganske andre Overveielser og omfattende Undersøgelser end dem, der ligge til Grund for samme. Jeg stemmer mod Overgangen til anden Behandling.

Indenrigsministeren ad interim: Det er ganske sandt, at Sessionen er saa langt fremrykket, at denne Sag ikke kan tilendebringes uden en extraordinair Behandling; men dersom Thinget vilde give Sagen denne extraordinaire Behandling, vilde det vel være muligt. Jeg kan ikke nægte, at jeg i mange Henseender har følt mig tiltalt af den Anskuelse, som den sidste ærede Tale gjorde gjældende, at der er særlige Forhold tilstede, der ikke lidet kunne tale for Næringsstatens Vibeholdelse, men det kan dog heller ikke lades ude af Betragtning, at med den 1ste Januar 1862 indtræder der for Kjøbstæderne og for de Næringsdrivende i Kjøbstæderne Forhold, som imøbeses med stor Uengstelighed. Begjæringen om Næringsstatens Ophævelse er udgaaet fra Kjøbstæderne, nemlig fra en af de større jydsk Communer. De have selv sat denne Sag i Bevægelse, og det forekommer mig, at der saaledes kunde være Foie til ligeoverfor disse særlige Forhold, der, som sagt, indtræde den 1ste Jan. 1862, at give Regjeringen en Bemyndigelse til at ophæve Næringsstaten, hvor det maatte ønskes. Lovforslaget, hvis Titel er: Forslag til Lov om Næringsstatens Ophævelse i Kjøbstæderne, har i Grunden et falsk Flag, hvorunder det seiler; thi hvis det blev vedtaget, vilde Næringsstaten dog ikke blive ophævet. Der vilde kun aabnes en Afgang til at hæve Næringsstaten der, hvor vedkommende Commune ønskede det, naar Indenrigsministeriet efterat have undersøgt alle de paagjældende Forhold dertil maatte finde Anledning. En saadan Bemyndigelse skjønner jeg ikke, at der kunde være Betænkelighed ved for Landstinget at gaae ind paa. Jeg skal dertil oprigtig og aabenhjertig sige en Bemærkning. Der har

blift sig i Maaden at ordne det communale Skattevesen paa en overordentlig stor Frihed hos vedkommende Communalbestyrelser, en Frihed, der gaaer langt ud over de Grændser, der ere afstukne ved Lovgivningen. Naar Indenrigsministeriet ikke er skredet ind og har gjort Lovbestemmelserne gjældende, er det, fordi de factist bestaaende Afvigelser ere saa betydelige, at man maatte ansee det rettere at optage Sagen i dens Heelhed og gjøre det til Gjenstand for Overveielse, hvorledes man ad Lovgivningsveien kunde begrunde nye Bestemmelser, som man da vilde kunne overholde. Det er ikke alle Steder, at der paalignes en Næringsstat. Jeg kan f. Ex. nævne Slagen, hvor der hverken paalignes Næringsstat eller Stat paa Bygninger; der lignes Alt paa Formue og Leilighed, og saaledes findes der rundt omkring saa betydelige Afvigelser, at det vilde være noget Uengsteligt for Regjeringen, dersom den lovgivende Magt vilde nægte denne Bemyndigelse, der indeholdes i Lovforslaget, fordi det vilde tilkjendegive, at man ikke vilde taale saadanne Afvigelser som Næringsstatens Ophævelse, der dog factist finder Sted paa flere Steder med Regjeringens Kjendskab om ikke med dens Minde. I Grunden trængte man ikke, om jeg saa maa sige, til Loven efter den hele Maade, hvorpaa disse Sager ere blevne behandlede, og den store Lempelighed, hvormed man har hævdet de bestaaende Lovregler ligeoverfor Communerne; men det vilde være behageligt for Regjeringen at faae en saadan Bemyndigelse; thi jeg vil spørge: hvad skulle vi i modsat Fald gjøre; skulle vi skride ind og gennemføre Næringsstaten, hvor den factist er hævet? Jeg vilde af disse Grunde sætte Priis paa, om dette lille Lovforslag kunde ved Landstingets særlige Velvillie bringes igjennem og blive til Lov, thi det vilde lette os Ordningen af disse Forhold.

Lehmann: Det forekommer mig, at Ministerens Tale i det Væsentlige kun slog dette fast, at Lovforslaget farer under falsk Flag, og den Conclusion, som jeg udleder deraf, er altsaa den, at den første Opgave, der vilde paahvile Landstinget, dersom det for Alvor skulde gaae ind paa Sagen, maatte være den at stryge det